

4. Bygningen vil paa to Sider være omgivet af forholdsvis smalle Gader; den vil derfor ikke kunne faa tilstrækkeligt Lys i de nederste Etager, og Beliggenheden vil desuden medføre Brandfare.

5. Saalænge Ombygningen staar paa, ville de uerstattelige Samlinger ogsaa være udsatte for Brandfare fra en anden Kant, da Haandværkerne ville komme til at arbejde i deres umiddelbare Nærhed, og de ville lide af Støv og Smuds, ikke at tale om, at der maa foretages gentagne Flytninger og at store Dele af Samlingerne maa magasineres og saaledes i længere Tid forblive utilgængelige baade for det københavnske Publikum og for de tilreisende.

Hvis man derimod kun behøvede at flytte Samlingerne over i et nyt fuldfærdigt, større Museum, vilde man undgaa alle disse Ulemper.

Blot at beholde Samlingerne i Prinsens Palæ for at „bevare“ dette, kan dog næppe anses for rigtigt, da Museet jo kun bør være til for Samlingernes Skyld.

Ombygningen af Prinsens Palæ og Opførelsen af de nye Tilbygninger ville altfaa efter min Mening ikke bringe noget tilfredsstillende Resultat hverken i Nutiden eller i „en uoverskuelig Fremtid“, og da de desuden ville medføre en Bekostning af henved 2½ Million Kroner (heri ikke medregnet Værdien af selve Prinsens Palæes Areal, der kan anslaaes til ½ Million Kroner), en Sum, for hvilken man vil kunne bygge et nyt Museum paa en fri Plads, hvor der er Mulighed for dets fremtidige Udvidelse og hvor det kan blive til en virkelig Pryd for Staden, saa forekommer det mig, at det vilde være det rigtigste, om man paany tog under Overvejelse, om det ikke var muligt at finde en Løsning ad den Vej, jeg har antydet. Det staar for mig, som om Københavns Kommune ogsaa maatte have nogen Interesse i at bringe Offre for at naa dette Maal. Prinsens Palæ med de tilstødende Ejendomme vilde altid kunne finde god Anvendelse til anden Brug.

Naar Majoritetens Forslag dog er bleven tiltraadt af de tre museumsyndige i Kommissionen, da kan dette let forklares ved vore smaa Forhold. Tilstanden i vore ældre offentlige Anstalter ere nemlig i Reglen saa fortrykte, at Embedspersonalet føres til at nedstemme sine Fordringer og give sig tilfreds blot for at opnaa en Forandring i de bestaaende pinagtige Forhold. Men naar der saa er gaaet en kort Arrække, opdager man, at Manglerne dog ikke ere blevne grundig afhjulpet; Klagerne begynde da paany, og omfider maa man alligevel med stor Bekostning udføre, hvad man fra første Færd af kunde have gjort for det samme Beløb, som i sin Tid er medgaaet til uheldige Ombygninger. Af Eksempler paa saadanne dyre Eksperimenter kan der nævnes ikke faa i Staden, som skrive sig fra de sidste 20—30 Aar. Jeg skal her blot nævne Zoologisk Museum. Nu beklager man haardt ikke at have fulgt de Raad, der i rette Tid, bleve givne mod at vælge den Plads, det nu har.

Det er for at undgaa noget lignende i den for os alle saa vigtige Sag, at jeg har troet at burde afgive dette mit Særvotum.

Disse Samlinger, som ere Nationens Stolthed og paa deres Maade enestaaende i Europa, fortjene at faa Plads i et brandfrit Museum, der kan være til Hæder og Pryd for vor Stad og vort Land.

København d. 5. Oktober 1891.

F. Meldahl.